

И продължава Катеринка да се моли, до като баща ѝ станѣ, запали фенерѣтъ и отиде да види.

Подъ голѣмия брѣстѣ, за чудо, лежеше паднало едно момиче. То бѣ прѣмрѣло и вкоченено отъ гладъ и отъ студъ и не можеше да се събуди. Г-нѣ Петръ го прѣгърна и отнесе въ къщи. Станѣхъ всички накладохъ добръ собата; затопли се момичато и се посвѣсти; сварихъ чай и дадохъ му да си позакуси. Катеринка се много радваше и искаше ѝ се много да приказва съ проведената ѝ сестрица, но родителитѣ ѝ не дадохъ. Само за името ѝ свари да ѣхъ попита и научи, че е казватъ Тодорка.

— Тодорка, ахъ, колко хубаво име! и тя е моя сестрица! — мислѣше си Катеринка.

Слѣдъ закуската завихъ добръ Тодорка да си поспи. И спа тя тихо и спокойно чакъ до пладнѣ на другия день. Когато се събуди, Катеринка седѣше до нея и мило ѣ гледаше.

Тогавъ Тодорка расказа, че майка ѝ се казвала Добра, баща ѝ — Велко и имала малко братче — Владѣо. Какъ бѣднитѣ родители умрѣли въ Ючѣ Бунарѣ; какъ братчето ѝ го взела една добра госпожа за нейно, и тя (Тодорка) не яла отъ два дни, защото нѣмала корица хлѣбецъ, поискала да отиде при гроба на майка си да поплаче, но се изгубила и сега се вижда тукъ. На нѣколко мѣста тя спираше разказванията си, защото очитѣ ѝ се напълвахъ съ сълзи. Всички ѣ много съжалихъ и увѣрихъ ѣ, че тя става сестрица на Катеринка; успокоихъ ѣ. Тодорка се хареса на новитѣ си баща, майка и сестра и отъ този день къщата на г. Петра станѣ много весела. Катеринка сега си има сестрица.